

การประชุมวิชาการระดับชาติ

โครงการเครือข่ายการศึกษา วิจัยและความสัมพันธ์ทางวิชาการ
ด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ครั้งที่ 2 และการประชุม
วิชาการระดับชาติ “การบริหารปกครองของภูมิภาค รัฐ ชุมชน
ท้องถิ่นในการขับเคลื่อนประเทศสู่ยุค Thailand 4.0”

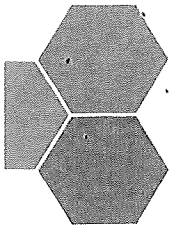

15th Anniversary
Faculty of Management Science
Silpakorn University

รายงาน
ประชุมวิชาการ
Proceeding

บทความ
ทางวิชาการ

หนังสือรวม
บทความวิจัย

การประชุมวิชาการระดับชาติ

โครงการเครือข่ายการศึกษา วิจัยและความสัมพันธ์ทางวิชาการด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ครั้งที่ 2 และการประชุมวิชาการระดับชาติ "การบริหารปกครองของภูมิภาค รัฐ ชุมชน ท้องถิ่นในการขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ยุค Thailand 4.0"

คำสั่ง คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ที่ ๑๑ / 2561

เรื่อง แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาถ้อยแถลงขอรับทุนความวิชาการ (Peer Review)

โครงการเครือข่ายการศึกษา วิจัยและความสัมพันธ์ทางวิชาการ

ด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ครั้งที่ 2 และการประชุมวิชาการระดับชาติ

"การบริหารปกครองของภูมิภาค รัฐ ชุมชน ท้องถิ่นในการขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ยุค Thailand 4.0"

ด้วยคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรและเครือข่ายทางวิชาการ 6 สถาบัน กำหนดจัดให้มีโครงการเครือข่ายการศึกษา วิจัยและความสัมพันธ์ทางวิชาการ ด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ครั้งที่ 2 และการประชุมวิชาการระดับชาติ หัวข้อ "การบริหารปกครองของภูมิภาค รัฐ ชุมชน ท้องถิ่นในการขับเคลื่อนประเทศไทยสู่ยุค Thailand 4.0" ในวันที่ 19 - 21 เมษายน 2561 ณ โรงแรมดุสิตธานีหัวหิน จังหวัดเพชรบุรี โดยจะมีการนำเสนอผลงานทางวิชาการของอาจารย์ นักวิชาการ นิสิตนักศึกษาและบุคลากรจากทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ดังนั้น เพื่อให้ได้ผลงานวิชาการที่มีคุณภาพและมีคุณสมบัติเหมาะสมตามเกณฑ์ในการจัดการประชุมวิชาการระดับชาติ จึงขอแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาถ้อยแถลงขอรับทุนความวิชาการ (Peer Review) เพื่อพิจารณาผลงานดังกล่าว ดังมีรายนามต่อไปนี้

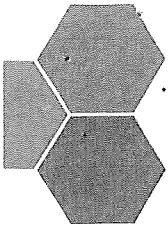
ผู้ทรงคุณวุฒิภายในเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

1. ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.ไพบุลย์ ช่างเรียน	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. รองศาสตราจารย์ ดร.นรินทร์ สังข์รักษา	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
3. รองศาสตราจารย์ ดร.นิยม รัฐอมฤต	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
4. รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทรา ณ ถลาง	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
5. รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพชัย พสุนนท์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
6. รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
7. รองศาสตราจารย์ ดร.วนิดา สังข์พันโรจน์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
8. รองศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธรร	คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
9. รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยันต์ รัชชกุล	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
10. รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัชรา วรรณสืบเชื้อ	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
11. รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเชษฐ์ ชีระมณี	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
12. รองศาสตราจารย์พรชัย เทพปัญญา	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตศักดิ์ พุดจระ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
15. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพัชร์ อภิวัฒน์ไพศาล	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
16. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทวิตา กมลเวช	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
17. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์สุดา พุดจระ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
18. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิษฐ์ รัตนพงศ์ภิญโญ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้ทรงคุณวุฒิภายในเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

19. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
20. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์ ก้องกีรติ	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
21. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยงค์ จันทร์แดง	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
22. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พจนนา พิษิตปัจจา	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
23. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พฤดี หงษ์ตระกูล	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
24. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีรพัฒน์ ยางกลาง	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
25. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพรัตน์ ภูจินาพันธุ์	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
26. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ล.พิณิตพันธุ์ บริพัตร	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
27. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัสสินี บุญมีศรีสง่า	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
28. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาลินี คุ้มสุภา	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
29. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ เจษฎาลักษณ์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
30. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรามา ศุทธิพันธ์	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
31. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิภา พงษ์วาทิ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
32. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ อิศระชัยยศ	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
33. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
34. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริชัย ดีเลิศ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
35. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวตา	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
36. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรถสิทธิ์ พานแก้ว	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
37. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิสราภรณ์ ทุมผล	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
38. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอกพิชญ์ ชินะชาย	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
39. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จอมภักดิ์ คลังระหัด	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
40. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดาวลอย กาญจนมณีเสถียร	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
41. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นภานนท์ หอมสุด	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
42. อาจารย์ ดร.จันทนา สุทธิจारी	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
43. อาจารย์ ดร.จิตพนธ์ ชุมเกตุ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
44. อาจารย์ ดร.เจตต์ ดวงสงค์ดี	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
45. อาจารย์ ดร.ฉัตรทิพย์ ชัยฉกรรจ	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
46. อาจารย์ ดร.ชินนทร เพ็ญสุตร	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
47. อาจารย์ ดร.ชวนชื่น อัคระวณิชชา	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
48. อาจารย์ ดร.ชัชฎพงศ์ สิริโชติปกรณ์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
49. อาจารย์ ดร.ทิพวรรณ คำศิริมงคล	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
50. อาจารย์ ดร.นนท์ น้าประทานสุข	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
51. อาจารย์ ดร.ปริญญา หรุ่นโพธิ์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
52. อาจารย์ ดร.ปิยะวดี ไโรหิตารชุน	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
53. อาจารย์ ดร.พนัษกร สิมะขจรบุญ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
54. อาจารย์ ดร.ภัสรินทร์ พ่วงเถื่อน	คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
55. อาจารย์ ดร.รวีวรรณ แพทย์สมาน	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
56. อาจารย์ ดร.รุ่งทิพย์ จันทะกุล	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
57. อาจารย์ ดร.รุจาตล นันทะรักษ์	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

การประชุมวิชาการระดับชาติ

โครงการเครือข่ายการศึกษา วิจัยและความสัมพันธ์ทางวิชาการด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ครั้งที่ 2 และการประชุมวิชาการระดับชาติ "การบริหารปกครองของภูมิภาค รัฐ ชุมชน ท้องถิ่นในการขับเคลื่อนประเทศไทยยุค Thailand 4.0"

ผู้ทรงคุณวุฒิภายในเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

58. อาจารย์ ดร.วรงค์ ตรีการศิรินันท์	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
59. อาจารย์ ดร.วิระ หวังสังข์โชค	คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
60. อาจารย์ ดร.วุฒิชัย อารักษ์โพชนงค์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
61. อาจารย์ ดร.สรวรยา ธรรมอภิพล	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
62. อาจารย์ ดร.อนุรัตน์ อนันทนาธร	คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
63. อาจารย์ ดร.อรวิภา ไวยมุกช	คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
64. อาจารย์ ดร.อัศราชัย เสมอมนิ	วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
65. อาจารย์ ดร.อุดมโชค อาษาวิมลกิจ	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
66. อาจารย์ พันตำรวจโท ดร.ไวพจน์ กุลาชัย	คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
67. อาจารย์อัญญา รอดรักงา	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
68. อาจารย์นาคยา อยู่คง	คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
69. อาจารย์มาตินา หนูสวัสดิ์	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
70. อาจารย์ρχกร วชิรสิโรตม	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
71. อาจารย์วรพล พินิจ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
72. อาจารย์สุรภัทร์ พิไชยแพทย	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
2. รองศาสตราจารย์ พ.ต.อ. ดร.นพรง ลักดิ์ศิริ	คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
3. รองศาสตราจารย์ อ.โสทร ตู้ทองคำ	สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤษฏา พรธรมราย	คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษม เพ็ญภินันท์	คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุพล ยงศร	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพล ใจจริง	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ตินาร์ บุญธรรม	คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนศักดิ์ สายจำปา	สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิติ มณีภาเมืองน	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
11. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต จันทร์โรจน์กิจ	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรัชญา ชูมนาเสียว	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรัชญาณ์ นึกฟ่อน	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทร์ พลอยแหวน	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
15. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุทธพงศ์ ลีลากิจไพศาล	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
16. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชรินทร์ อินทร์พรหม	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
17. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิสุทธิ์ วิจิตรพิชราภรณ์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
18. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ อมรดิริพงษ์	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
19. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ จันทร์เพ็ชร	คณะพหุวิทยาการและการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง
20. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญญา นิยมมาภา	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
21. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาชวีภุริชญ์ น้อมเนียน	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

22. อาจารย์ ดร.กรรณิการ์ สุวรรณศรี	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
23. อาจารย์ ดร.กฤษณ์ รักชาติเจริญ	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล
24. อาจารย์ ดร.ไชยรัตน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
25. อาจารย์ ดร.ปรีรัตน์ ชินโชด	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
26. อาจารย์ ดร.วิษณุ จุลหริก	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
27. อาจารย์ ดร.สีบวงษ์ ภาพวงศ	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
28. อาจารย์ ดร.สุจิตรา เขียวศรี	วิทยาราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล
29. อาจารย์ ดร.สุระมงคล นิรมิตต	คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี
30. ดร.จิรภิญญา สันนิภางกุล	สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
31. ดร.จิตติกรณ์ ยาวีไชย	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
32. ดร.ประสิทธิ์ เขียวศรี	สถาบันพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ
33. ดร.พิทักษ์ ปิกขานนท์	นักวิชาการอิสระ
34. ดร.รัชนิภา สายอุบล	สำนักงบประมาณ กระทรวงการคลัง
35. ดร.ศรวิชา กฤดาธิการ	นักวิชาการอิสระ
36. ดร.สุพิชดา ไพบูลย์วงศ์สกุล	ธนาคารเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
37. ดร.อภิชาติ กิตติศักดิ์นาวัน	เทศบาลเมืองสมุทรสงคราม
38. อาจารย์เทิดศักดิ์ ทองแย้ม	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
39. อาจารย์รัตนากร นามวงษ์	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
40. อาจารย์วัลย์ลักษณ์ อมรสิริพงศ	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2561 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 7 มีนาคม พ.ศ. 2561

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีรพัฒน์ ยางกลาง)

คณบดีคณะวิทยาการจัดการ

การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
SUSTAINABLE TOURISM MANAGEMENT OF WAT HUAY MONGKOL, PRACHUAP KHIRI KHAN
PROVINCE

เจนจิรา มีจันทร์¹

Janjira Meechant

ผศ.ดร. ธนินทร์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ²

Asst.Prof.Taninrat Rattanapongpinyo, Ph.D.

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Student, Faculty of Management Science, Silpakom University

² อาจารย์ประจำสาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Lecturer, Faculty of Management Science, Silpakom University

janenazo.jn@gmail.com

บทคัดย่อ

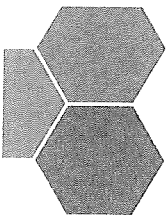
การวิจัย เรื่อง “การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์” ในครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) องค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน 2) ปัจจัยของทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยววัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูล โดยสถิติพรรณนาด้วย ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมานใช้การทดสอบการถดถอย และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า 1.) องค์ประกอบการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเรียงลำดับความสำคัญ ประกอบด้วยคุณภาพ ความต่อเนื่อง และความสมดุล 2.) สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลมากกว่าทรัพยากรการท่องเที่ยว แสดงโดยค่า $\bar{R}^2$ เท่ากับ 0.907 และ 0.788 ตามลำดับ และ 3.) ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการท่องเที่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของวัดห้วยมงคลพบที่มีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันวัดจากค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน เท่ากับ 0.920

คำสำคัญ : การจัดการการท่องเที่ยว วัดห้วยมงคล การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

Abstract

A study of Sustainable tourism management of Wat Huay Mongkol, Prachuap Khiri Khan Province was a quantitative Research. The research objectives were to study 1) elements of

sustainable tourism, 2) the factors of Tourism resources and environmental tourism affecting tourism management of Wat Huai Mongkol, Prachuap Khiri Khan Province and 3) tourism management related to sustainable tourism of Wat Huai Mongkol, Prachuap Khiri Khan Province. Population that used in this research were tourists come to Wat Huai Mongkol calculated to 400 samples. The data collecting instrument was a questionnaire. Descriptive statistics were mean and standard deviation. And inferential statistics tested by simple regression analysis and Pearson's correlation coefficient.

The results showed that: 1) the elements of sustainable tourism were quality, Continuity and balance in respectively 2) the environmental affected tourism management more than tourism resources as shown by $\bar{R}^2$ as 0.907 and 0.788 and 3.) tourism management associated with sustainable tourism at significance 0.05 with the same direction as shown by Pearson's correlation coefficient as 0.920.

Keywords : Tourism management Wat Huay Mongkol Sustainable tourism

บทสรุปงานวิจัย

หลักการและเหตุผล

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่สร้างรายได้ให้แก่ประเทศและประชาชนทุกระดับชั้น แหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม และมีชื่อเสียงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวในสถานที่นั้นๆ เป็นจำนวนมากทำให้เกิดการใช้จ่ายเงินในกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งการเดินทาง การขนส่ง อาหาร ของที่ระลึกต่างๆ การนำเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การท่องเที่ยว ช่วยสร้างงาน และกระจายรายได้ให้คนในชาติเป็นอย่างมาก และยังสามารถกระจายกำลังคนในลักษณะงานต่าง ๆ ตามแหล่งต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต้องใช้กำลังคนในลักษณะงานต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

การท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการศึกษาหาความรู้ในพื้นที่หรือบริเวณที่มีคุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม โดยเรียนรู้ผ่านทางสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าหรือสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความสวยงามและประโยชน์ที่ได้รับจากธรรมชาติ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น

วัดห้วยมงคลนั้นก็เป็นที่นักท่องเที่ยวให้ความนิยมมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาเยี่ยมชมความสวยงามของวัดและกราบไหว้ขอพรที่วัดห้วยมงคลเพิ่มขึ้นเป็น

อย่างมาก โดยเฉพาะในเทศกาลวันสำคัญทางศาสนาและวันหยุดนักขัตฤกษ์ต่าง ๆ วัดห้วยมงคลเป็นวัดที่ประดิษฐานรูปเหมือนหลวงพ่อดวงค์ใหญ่ที่สุดในโลกแต่เดิมใช้ชื่อว่า “วัดห้วยคต” ตั้งอยู่ในชุมชนบ้านห้วยคต ตำบลทับใต้ อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ต่อมาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานนามใหม่จากห้วยคตเป็น “ห้วยมงคล” ซึ่งปัจจุบันใช้เป็นทั้งชื่อหมู่บ้าน วัด โรงเรียน และโครงการต่างๆ ด้วยเรื่องราวอิทธิปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อดวงค์ (เหยียบน้ำทะเลจืด) ที่พุทธศาสนิกชนในภาคใต้ให้ความเคารพเลื่อมใสมาเป็นเวลานาน และรู้จักเป็นอย่างดี จึงก่อเกิด การร่วมมือ ร่วมใจจากหลายองค์กรทั้งทางภาครัฐและเอกชนในการสร้างปฏิมากรรมองค์จำลองหลวงพ่อดวงค์ใหญ่ที่สุดในโลก และยังมีหลวงพ่อดวงค์เหยียบน้ำทะเลจืดแกะสลักจากไม้ตะเคียน ทองขนาดใหญ่ อายุกว่าพันปี มาฝังอยู่ในทรายใต้แม่น้ำยม จ.แพร่ ลึกกว่า 10 เมตร ชาวบ้านเชื่อกันว่า ต้นไม้ที่มีแก่นสูง 1 คืบ ขึ้นไปจะมีรุกขเทวดาสถิตอยู่ เพื่อปกป้องคุ้มครองคนที่มาสักการบูชา เมื่อนำต้นตะเคียนทองมาทำรูปเคารพ เช่นแกะสลักเป็น หลวงพ่อดวงค์เหยียบน้ำทะเลจืด จึงมีอานุภาพและความศักดิ์สิทธิ์เป็นทวีสิทธิ์ ดลบันดาลให้ ทุกท่านประสบแต่ความสุขความเจริญปราศจากโรคภัยไข้เจ็บเวลาและเปิดให้นมัสการทุกวันเวลา 05.00 - 21.00 น. บริเวณวัดห้วยมงคลมีบริการร้านค้าจำหน่ายอาหาร และสินค้าของที่ระลึกจากจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์และจังหวัดใกล้เคียง (วัดห้วยมงคล,ออนไลน์, 2550)

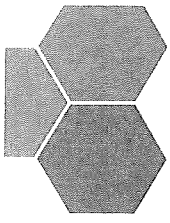
ดังนั้นการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณวัดห้วยมงคลจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากการจัดการการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมจะเป็นการพัฒนาขีดความสามารถของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณวัดห้วยมงคลได้มีการดำเนินการประกอบไปด้วย การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว การให้บริการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างครบวงจร การให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว และการประชาสัมพันธ์และการสร้างจิตสำนึกการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพซึ่งการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการจัดการการท่องเที่ยวบริเวณวัดห้วยมงคลนี้เป็นประเด็นที่น่าสงสัยว่าการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวมีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด โดยเป็นการดำเนินกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพสามารถทำให้การท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลเกิดความยั่งยืนได้หรือไม่อย่างไร ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เองการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลจึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นสำหรับการค้นหาคำตอบของปัญหาการวิจัยในเรื่องนี้

วัตถุประสงค์

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลและการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น

- ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resources) ได้แก่ ความดึงดูดใจ ความสามารถในการเข้าถึงง่าย สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว
- สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยว ได้แก่ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรมและด้าน สิ่งแวดล้อม
- การจัดการการท่องเที่ยว(Tourism Management) ประกอบด้วย อนุรักษ์โดยใช้ทรัพยากรอย่างพอดี รักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรมประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว นำการท่องเที่ยวขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น การมีส่วนร่วมโดยการสร้างเครือข่ายพัฒนาการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นและการพัฒนาบุคลากร

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism) ประกอบด้วย คุณภาพ (quality) ความ ต่อเนื่อง (continuity) และความสมดุล (balance)

2. ขอบเขตด้านประชากรวิจัย

ประชากรวิจัยสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยววัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งไม่ทราบจำนวนนักท่องเที่ยวที่แน่นอน

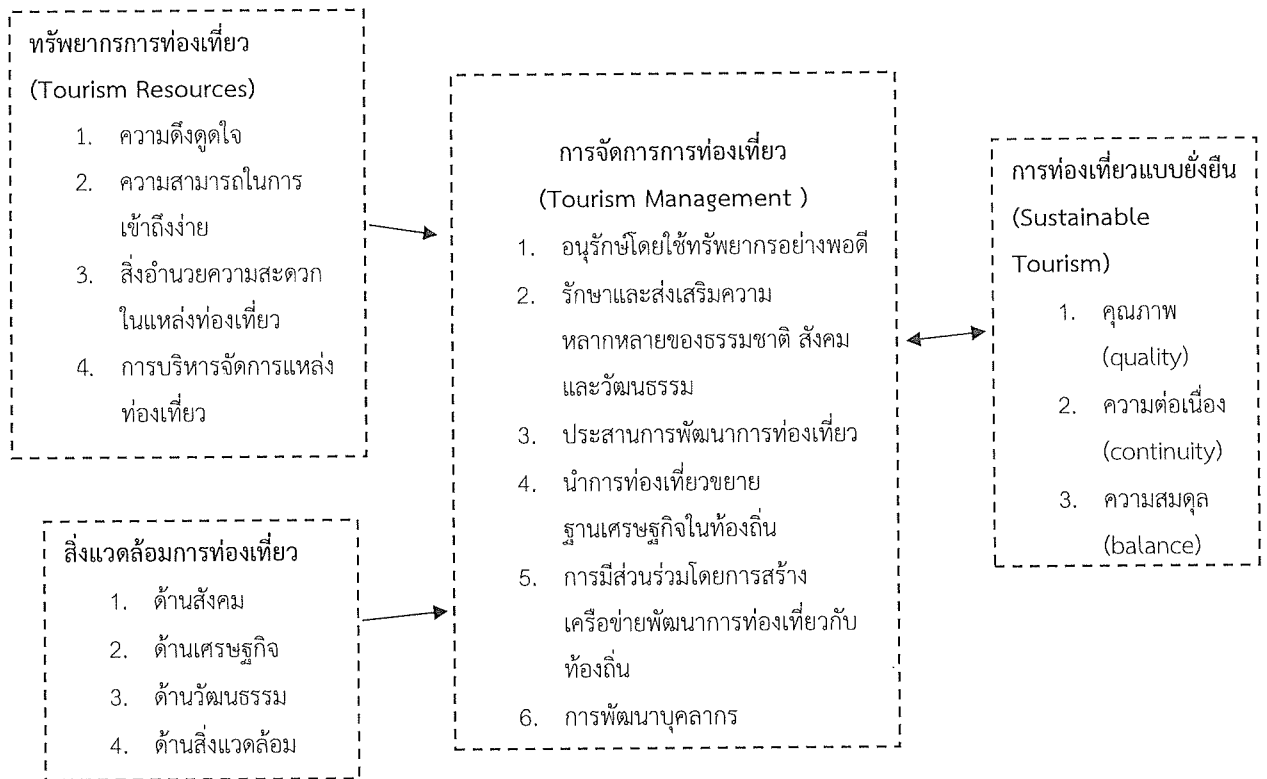
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการในช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2560 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ.2561 เป็นระยะเวลา 3 เดือน

สมมติฐานการวิจัย

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล
2. สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล
3. การจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลมีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

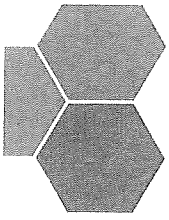
กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
2. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดลอมการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลและการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
4. ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะจะสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนวัดห้วยมงคล

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว

การกระทำอย่างมีเป้าหมายที่สอดคล้องกับหลักการทฤษฎีและแนวคิดที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงสภาพที่แท้จริง รวมทั้งข้อจำกัดต่างๆ ของสังคม และสภาพแวดล้อมการกำหนดแนวทางมาตรการและแผนปฏิบัติการที่ดีต้องคำนึงถึงกรอบ ความคิดที่ได้กำหนดไว้ มิฉะนั้นแล้วการจัดการท่องเที่ยวจะดำเนินไปอย่างไรทิศทางและประสบความสำเร็จล้มเหลว การพิจารณาการจัดการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายนั้น จำเป็นจะต้องพิจารณาระบบย่อยหรือ องค์ประกอบหลักของการจัดการท่องเที่ยว บทบาทหน้าที่ของแต่ละองค์ประกอบและความสัมพันธ์ ระหว่างองค์ประกอบ เหล่านั้น รวมถึงการพิจารณาสภาพแวดล้อมของระบบการท่องเที่ยวด้วย (นิภาพร หนูอักษร, 2555)

2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การกำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์และการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมทั้งปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้ประโยชน์ได้ตลอดไป (ராஹ்மான் கவுசுரியะ, 2555)

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึกสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่ได้อยู่บนความแน่นอนหรือความจริง แต่ขึ้นอยู่กับจิตใจบุคคลจะแสดงออกโดยมีข้ออ้างหรือการแสดงเหตุผลสนับสนุน หรือปกป้องความคิดเห็นนั้น ความคิดเห็นบางอย่างเป็นผลของการแปลความหมายของข้อเท็จจริง ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติเฉพาะตัวของแต่ละคน เช่น พื้นความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน สภาพแวดล้อม และมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ การแสดงความคิดเห็นอาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ (เสกสิทธิ์ สุวรรณโชติ, 2550)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิมพ์ภัส พงศกรรังศิลป์ (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาบ้านโคกไคร จังหวัดพังงา ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบหลักของการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืนของกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกไคร คือศักยภาพทางการท่องเที่ยวกระบวนความคิดแบบยั่งยืนในด้านการมีจิตสำนึกที่ดีในการ

ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและความยั่งยืนของทรัพยากรการท่องเที่ยวมากกว่าการมุ่งเน้นที่ผลประโยชน์ด้านรายได้ มุ่งที่จะใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการรักษาทุนทางวัฒนธรรมของชุมชน รวมทั้งตัวผู้นำชุมชนที่มีการเปิดโอกาสให้สมาชิกในชุมชนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมกับการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้กลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกในชุมชนส่วนใหญ่

ธำพรณ์ ทองคำนุช (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว กรณีศึกษาชุมชนในตลาดร้อยปีสามชุกอำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการจัดการด้านการท่องเที่ยวนั้น คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวในระดับมาก โดยเฉพาะในด้านของการจัดการด้านสถานที่ ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมทั้งในด้านวางแผน การประชุมนโยบายหรือแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ด้านของสิ่งอำนวยความสะดวกนั้นชุมชนจะมีส่วนแค่การแสดงความคิดเห็นว่าดีหรือไม่ ต้องการหรือไม่ต้องการ แต่ไม่ได้เข้ามาส่วนในการวางแผนคิดนโยบาย หรือการจัดการมากแต่อย่างใด และด้านบุคลากร ประชาชนหรือคนในชุมชนนั้น มีส่วนร่วมมากแต่ในส่วนของการจัดการด้านกฎเกณฑ์ทางการท่องเที่ยวในตลาดร้อยปีสามชุกนั้น คนในชุมชนมีส่วนร่วมลดลง หากเทียบกับด้านอื่น ๆ เนื่องจากปัจจุบันกฎเกณฑ์ต่าง ๆ คือกฎที่ได้ปฏิบัติสืบทอดกันมา ไม่ได้มีการวางกฎเกณฑ์ที่ตายตัว

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ(Quantitative Research) เก็บข้อมูลจากการสำรวจ(Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามปลายปิด (Close Ended Form) เป็นเครื่องมือในเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมี ขั้นตอนดำเนินการวิจัย ดังนี้

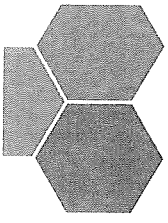
➤ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยววัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่าง คือนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยววัดห้วยมงคล จำนวน 400 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้เกณฑ์ของ W.G. Cochran ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวกตามจำนวนดังกล่าว

➤ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่มีสาระตามเรื่องที่วิจัยและตรงตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย โดยเนื้อหาแบ่งออกเป็น 5 ส่วน (พัชรสิธา เพชรประดับ, 2559) ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 แบบสอบถามด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวซึ่งเป็นปัจจัยที่จะนำมาพิจารณาเพื่อกำหนดแนวทางการจัดการการท่องเที่ยว ส่วนที่ 3 แบบสอบถามด้านสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยว ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการจัดการการท่องเที่ยวและส่วนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

และนำแบบสอบถามไปทดสอบค่าความเชื่อมั่นกับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตลาดน้ำวัดดอนหวาย จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.815 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่มีความเชื่อถือได้โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคอยู่ในลำดับสูง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบการถดถอย (Regression analysis) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

ข้อค้นพบ

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยมีผลดังนี้

1. องค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ได้แก่ คุณภาพ ความต่อเนื่อง และความสมดุลซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการศึกษพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่วัดห้วยมงคล มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ด้านคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยเป็นลำดับหนึ่ง (Mean = 3.81, S.D.= 0.36) รองลงมาคือ ด้านความต่อเนื่อง (Mean = 3.75, S.D.= 0.18) และลำดับสุดท้ายคือ ด้านความสมดุล (Mean = 3.46, S.D.= 0.19)

2. สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลมากกว่าทรัพยากรการท่องเที่ยว แสดงผลดังนี้

- ทรัพยากรการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วัดโดย R^2 เท่ากับ 0.788 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในแต่ละเรื่อง พบว่า ระดับความคิดเห็นในเรื่อง ความสามารถในการเข้าถึงง่าย มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นลำดับหนึ่ง (Mean = 3.76, S.D.= 0.16) รองลงมาคือ เรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Mean = 3.72, S.D.= 0.17) และลำดับสุดท้ายคือ เรื่องความดึงดูดใจ (Mean = 3.36, S.D.= 0.36)
- สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วัดโดย R^2 เท่ากับ 0.907 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในแต่ละด้าน พบว่า ระดับความคิดเห็นในด้านเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นลำดับหนึ่ง (Mean = 3.72, S.D.= 0.25) รองลงมาคือ ด้านวัฒนธรรม (Mean = 3.71, S.D.= 0.26) และลำดับสุดท้ายคือ ด้านสิ่งแวดล้อม (Mean = 3.53, S.D.= 0.28)

3. การจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน วัดจากค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน เท่ากับ 0.920 ค่านัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ข้ออภิปราย

จากผลการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ผลของการศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวและทรัพยากรการท่องเที่ยวส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลพบว่า นักท่องเที่ยวเห็นว่าการจัดการการท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อมในเรื่องเศรษฐกิจส่งผลให้ชุมชนได้รับค่าตอบแทนจากการท่องเที่ยวในรูปแบบของตัวเงิน ประชาชนในชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ชุมชนได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเข้ามาประกอบธุรกิจมากขึ้น เศรษฐกิจของชุมชนได้รับการพัฒนาในทางที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วันทิกา หิรัญเทศ (2556) ที่พบว่าการพัฒนาทางการท่องเที่ยวของชุมชนทำให้ชุมชนมีระบบเศรษฐกิจที่ดีขึ้นมีการปรับปรุงสาธารณูปโภคเพื่อรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวอีกทั้งยังทำให้ชาวบ้านในชุมชนเกิดรายได้จากการท่องเที่ยว ทั้งนี้ด้านสิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวในเรื่องของเศรษฐกิจก็ช่วยให้คนชุมชนห้วยมงคลมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยว

2. ผลของการศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทั้งสามองค์ประกอบพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านคุณภาพว่าความเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ตามแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ ราโพนพรณ แก้วสุริยะ (2555) ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของวัดห้วยมงคลด้านคุณภาพมีการกระจายรายได้สู่สาธารณประโยชน์ของชุมชนทำให้ประชาชนมีความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตที่ดีขึ้น

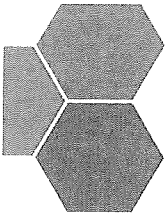
3. การจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคลกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน วัดจากค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบหลักของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการจัดการ ตามแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของ ศรีประภา ชัยรวัดน์ (2557) ทั้งนี้การจัดการการท่องเที่ยวเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และ อัตลักษณ์ท้องถิ่น ซึ่งมีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากร การจัดการสิ่งแวดล้อมและควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขตจึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืนเพื่อให้เกิดเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภาพรวมด้านการจัดการการท่องเที่ยวในเรื่องการรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในลำดับสุดท้าย ดังนั้น ทางวัดห้วยมงคลควรให้ความสำคัญกับการจัดการของทางวัดให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมเพื่อบริการนักท่องเที่ยว รวมถึงการจัดการที่ดีเพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้สึกคุ้มค่ากับค่าใช้จ่าย ในการเดินทางและเวลาที่เสียไป

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของวัดห้วยมงคล จังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับพื้นที่อื่น เพื่อนำผลที่ได้มาพัฒนา ปรับปรุงการจัดการการท่องเที่ยวภายในวัดและชุมชนด้านต่างๆที่จะทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้ดีขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ.2558–2560. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.mots.go.th>

ฐาปกรณ์ ทองคำนุช. (2556). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาชุมชนในตลาดร้อยปีสามชุก อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

นิภาพร หนูอักษร. (2555). แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยว. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์. (2557). การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา บ้านโคกโคคร จังหวัดพังงา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

จำไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2555). แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ: บริษัท เพรส แอนด์ดีไซน์จำกัด.

ศรีประภา ชัยวรวัฒน์. (2557). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติในภาคตะวันออก : มหาวิทยาลัยบูรพา.

วันทิกา หิรัญเทศ. (2556). การบริหารการจัดการการท่องเที่ยวแบบชุมชนมีส่วนร่วม : กรณีศึกษาหมู่บ้านโคกโก่ง อำเภอ

กุลินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. รายงานการศึกษาศิลปะและศิลปวัฒนธรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารพัฒนา, บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เสกสิทธิ์ สุวรรณโชติ (2550) แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ :อักษรบัณฑิต

ห้วยมงคล. (2550). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.paiduaykan.com>